

Midilli Perisi

Barbara Zoschke

Ponyfee!

GÜL BAHÇESİ
SARAYI'NDAKİ PRENS

Midilli Perisi Ponyfee!

GÜL BAHÇESİ SARAYI'NDAKİ PRENS

Ponyfee ve arkadaşlarıyla birlikte maceralarla dolu,
büyüleyici bir yolculuğa çıkmaya hazır mısınız?

Ponyfee çok heyecanlı çünkü kuzeni Prens Leopold bir süre
Gül Bahçesi Sarayı'nda kalacak. Ama prens oldukça dik başlı biri
ve ne yazık ki midillilerden pek anlamadığı söylenemez.
Fakat Ponyfee, geçirdiği küçük bir kaza sonucu bir süre ata
binemeyince, prensin aklına harika bir fikir gelir...

**Sevgili Ebeveynler,
Bu kitapta geçen bazı kelimeler orijinaline sadık kalınarak,
olduğu gibi bırakılmıştır.
Amaç, karakterlerin alması gereken dersler ve düzeltmesi gereken
davranışlar üzerinden çocukta bu kelimelerin kullanılmaması
gerektiği izlenimi yaratmaktadır.**

Midilli Perisi
Ponyfee!

GÜL BAHÇESİ
SARAYI'NDAKİ PRENS

Çizimler: Corina Beurenmeister

Gül Bahçesi Sarayı'ndaki Prens

Barbara Zoschke

1. Baskı: Ocak 2014

ISBN: 978-605-348-232-1

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©BARBARA ZOSCHKE

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 12142

Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14

Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul

Tel: 0 212 452 23 02

MARTI YAYINCILIK

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.

Yılanlı Ayazma Sk. No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13

Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Orijinal adı : Ein Prinz auf der
Roseninsel
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Firuzan Gürbüz
Editör : Gamze Tuncel
Çizimler : Corina Beurenmeister
Uygulama ve Dizgi : Elif Soyhan

Barbara Zoschke

Midilli Perisi
Ponyfee!

GÜL BAHÇESİ
SARAYI'NDAKİ PRENS

Çeviren: Firuzan Gürbüz

Barbara Zoschke

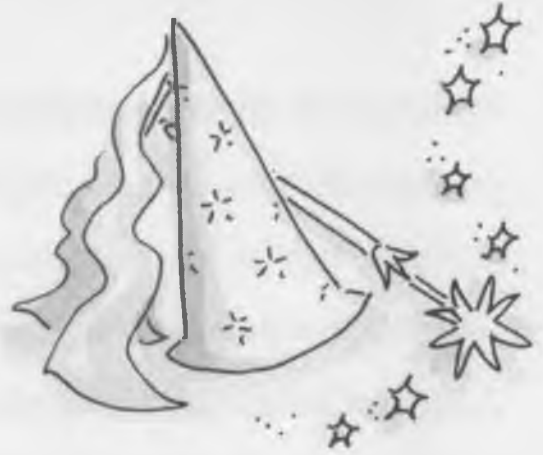
1964'te doğdu, eğitimine Köln, Fransa ve İtalya'da devam etti, daha sonra çeşitli yayınevlerinde editör olarak çalıştı. 1995 yılından bu yana 30'dan fazla çocuk ve gençlik kitabı yazdı.

Ailesiyle birlikte Köln'de yaşıyor.

Corina Beurenmeister

Henüz çocukken iki büyük tutkusu vardı: Kitap okumak ve resim yapmak. Bu nedenle Saarbrücken'de güzel sanatlar akademisini bitirdi ve o zamandan beri çeşitli çocuk yayınevleri için serbest illüstratör olarak çalışıyor.

Bölüm 1

Ponyfee artık yedi buçuk yaşına basmış,
oldukça minik bir periydi.

Eşsiz Ada'da bulunan, Gül Bahçesi adında
görmekli bir sarayda yaşıyordu.

Periler dünyasının en güzel kadını olduğu
söylenen annesi Bella, aynı zamanda Kral
Antonio'nun da kız kardeşiydi.

Kral Antonio haylazın biri olduğu için, Bella ülke
yönetiminde sık sık ona yardım ederdi.

Biraz önce kara yağız atı Mago'yla birlikte eve
geri dönmüştü. Günlerdir yoldaydı, zorlu geçen
birçok toplantı yapmıştı ve şimdi çok yorgundu.

Gü
Ba
1.1
ISI
Ya

Ponyfee'nin bir babası yoktu (ama bu bir peri için pek alışılmadık bir şey değildi).

Cc
Bu
M
ah
hi
çc

Ponyfee'nin bir kız arkadaşı da yoktu (işte bu, bir peri için biraz tuhaf bir durumdu).

B
E
M
S
Ç
T

Ama buna karşılık Ponyfee'nin iki midillisi vardı: Sadece ona ait olan ve her şeyden çok sevdiği Aykız ve Akanyıldız.

Ve Bella devlet işleri nedeniyle yola çıktığında, onunla ilgilenen bir de öğretmeni vardı.

Adı Limonella'ydı, neredeyse annesi Bella kadar güzel ve tıpkı onun gibi akıllı ve sportifti.

Limonella, Ponyfee'ye sihir ve süsleme dersleri verirdi. İyi bir zevki olması için onu yetiştirir ve vahşi, kızıl buklelerini dizginlerdi. Ayrıca ona Ay ve yıldızlar, rüzgâr ve hava hakkında bilgiler verir, iyi terbiye almasını da çok önemserdi.

Ama Ponyfee bunların hiçbirini bilmek istemiyordu.

Ponyfee aslında Şu sıralar Limonella ile ilgili hiçbir Şey bilmek istemiyordu. İstediği bir tek Şey vardı: Annesinin artık ayağa kalkması. Çünkü Kral Antonio'ya yaptiğı son yolculuktan bu yana her g¼n geç saatlere kadar uyuyordu. G¼ bela uyanıp kahvaltısını ettikten ve biraz peri g¼zlem kitabı okuduktan sonra yine odasına çekiliyordu. Annesi kahvaltıya oturduğu sırada, Ponyfee sordu:

“Anne, benimle birlikte ne zaman ahıra geleceksin? Birlikte ata binecektik.

Bana söz vermiştin.” Ponyfee iş pantolonunu ve üzerinde bir at başı resmi bulunan eski tişörtünü giymişti ve merdivenin başında bekliyordu.

Bella basamaklardan birine oturdu. “Gel buraya, Ponyfee!” dedi kızına. Ponyfee basamaklardan sıçrayarak annesinin kucağına atladı.

“Ayy,” diye hafif bir ılık attı Bella, “Bu kadar heyecan gereksiz!”

Ponyfee kollarını annesinin boynuna doladı ve yüzünü onun parlak, yumuşak saçlarının arasına gömdü. “Tıpkı çiçekli çayırlar gibi kokuyorsun,” diye mutlulukla iç geçirdi.

“Ah, teşekkür ederim,” diye güldü Bella.

“Şimdi benimle ahıra gelecek misin?” diye sordu

Ponyfee. Bella onu omuzlarından tutup

gözlerinin içine baktı. “Bugün değil. Biraz

düşünmem gerek. Bu çok daha önemli!”

“Her zaman daha önemli şeyler var!” diye

somurttu Ponyfee.

“Her zaman değil,” dedi Bella.

“Ama bu!”

“Ne?”

Bella hafifçe öksürdü. “Bunu sana söyleyemem.

Bunu henüz anlayamazsın.”

Ponyfee merdiven basamağında annesinin yanına oturdu. “Bahse girerim, Antonio dayımla ilgili bir konu!”

Bella başını salladı.

“Ve yine bir kadın meselesi!” diye tahminde bulundu Ponyfee.

Bella şaşkınlıkla ona baktı.

“Bunu nereden biliyorsun?”

Ponyfee omuz silkti. “Konu her zaman Antonio dayım ve bir kadındır. Herhalde yine birine evlenme sözü verdi. Ya da buna benzer bir şey.”

Bella yüzünü buruşturdu. “Bu kez daha kötüsü.”

Ponyfee ayağa fırladı.

“Yoksa gerçekten evlendi mi?”

Bella iç geçirdi. “Şey, öyle de denebilir.” Sonra alınını ovuşturdu. “Şimdi bu konuyu düşünmem gerek. Önce kahvaltı edip sonra düşünmeliyim. Bakalım bu konuda ne yapabiliriz.”

Ponyfee basamaklardan aşağı sıçradı.

“Pekâlâ. Ama hiç olmazsa biraz acele et!”

Bella gülümsedi. “Aykız ve Akanyıldız’la iyi eğlenceler,” diye arkasından seslendi.

Bölüm 2

Ponyfee şarkı söyleyerek ahıra doğru yürüdü. Midillileri onu kışneyerek selamladı. Ponyfee her sabah yaptığı gibi önce Aykız'ı kucakladı. Midilli kısırağının boynunu güzelce okşadı. Gümüş grisi yelelerini parmaklarıyla tararken midillisinin kendine özgü kokusunu doyasıya içine çekti. Ponyfee bir şeyden çok emindi: Deniz, tuz, kum ve gece, işte midillisi tam da böyle kokuyordu. Ve buna da şaşmamak gerekti. Çünkü Aykız bir gece yarısı denizden çıkıp gelmişti. Ponyfee daha sonra tayın önünde diz çöküp onun ipek yumuşaklığındaki burnunu öptü. Akanyıldız, Ponyfee'nin yanağını kemirdi.

“Demek çok acıktın!” diye güldü Ponyfee.

“Bu kadar çabuk mu büyüyorsun?” diye şaşkınlıkla sordu. “Şuna bak, Aykız,” dedi.

“Akanyıldız neredeyse senin kadar büyüdü.”

Çengelde asılı duran önlüğünü alıp üzerine giydi:

“Şimdi işe koyulma zamanı.”

Ponyfee midillilerini çayıra çıkardı.

Tahta çitin kapısını kapatır kapatmaz Akanyıldız hızla koşmaya başlamıştı.

Kovalamaca oynamak istiyordu besbelli. Tay birkaç metre sonra durup annesine baktı. Ama Aykız'ın canı oynamak istemiyordu. Karnı acıkmıştı ve otluyordu. Akanyıldız başını yukarı atarak kişnedi.

“Seni çağırıyor,” dedi Ponyfee. “Seninle oynamak istiyor. Hadi ama!”

Ama Aykız onu duymamış gibi otlamaya devam etti. Ponyfee gülerek “Tıpkı annem gibisin,” diye onu azarladı.

“O da istediğim hiçbir şeyi yapmaz.” Dirseklerini çitin üstüne koyarak başını elleri arasına aldı ve midillilerini izlemeye koyuldu.

O sırada Akanyıldız çite yaklaşıp burnuyla Ponyfee’yi dürttü.

“Seninle kovalamaca mı oynamamı istiyorsun?” diye sordu Ponyfee.

Akanyıldız dudaklarıyla Ponyfee’nin önlüğünü çekiştirdi.

“Hey,” diye bağırdı Ponyfee. “Ne arıyorsun?” Akanyıldız kişneyerek Ponyfee’yi yana doğru itti, sonra yine başını onun önlüğüne bastırdı.

Ponyfee hınzırca güldü. “Anladım!” dedi.

“Havuç istiyorsun, değil mi?” Elini önlüğünün cebine soktu. “Ama kalmamış,” dedi üzgün bir sesle. Akanyıldız sanki onu anlamış gibi bir adım geriledi ve küçük ayağıyla yeri eşelemeye başladı.

Sonra yine Ponyfee'ye yaklaşıarak burnuyla onu dürttü. Ponyfee buna dayanamamıştı.

“Gidip havuç getireyim tatlım,” dedi.

“Ama sonra ahırını temizlemem gerek.”

Ponyfee mutfağa koştu.

Evyenin altında duran büyük sandıktan önlüğünün cebine doldurabileceği kadar havuç aldı. O sırada dışarıdaki merdivende Limonella ve annesinin gülüşmelerini duydu.

Annem nihayet yeterince düşündü mü, diye şaşırdı Ponyfee. Başını mutfak kapısından dışarı uzattı ama iki peri çoktan oturma odasına doğru kaybolmuştu.

Ponyfee, Limonella'nın ne konuştuğunu duydu:

“En iyisi onu adaya getirmen. Gül Bahçesi Sarayı'nda kendini iyi hissedecektir. Bundan eminim.”

Limonella kimden söz ediyor diye düşündü Ponyfee.

“Onunla birlikte olmak Ponyfee’ye de iyi gelecektir,” dedi Limonella.

Ponyfee koridorda yürüyerek oturma odasına yaklaştı.

“İkisi birbirleriyle iyi anlaşacaklardır,” diye fikrini belirtti Limonella.

“Umarım,” diye karşılık verdi Bella. “O da az inatçı değil.”

“Kim?” diyerek birdenbire odaya daldı Ponyfee.

“Yoksa bizi mi dinliyordun?” diye çıkıştı

Limonella.

“Hayır,” dedi Ponyfee.

“Şimdi de yalan söylüyorsun,” diye

öfkeyle devam etti Limonella.

Ponyfee annesine baktı. “Kim geliyor, anne?”

diye sordu. “İnatçı olan kim?”

Ama öğretmeni yanına gelip

onu odadan dışarı çıkardı.

“Sabırlı olmayı öğren,” dedi

sert bir sesle. “Yoksa iyi bir peri olamazsın.”

Bölüm 3

Ponyfee öğleden öncesinin geri kalanını midillileriyle birlikte geçirdi. Bella ve Limonella arasında geçen konuşmayı düşünmemeye çalışıyor ama bunu başaramıyordu!

Adaya kimin geleceğini öğrenmeyi çok istiyordu! Ahırını temizleyip, midillilerinin toynak ve yele bakımlarını yaptıktan sonra kurt gibi acıkmıştı. Aykız'ın kulağının arkasını kaşıyarak fısıldadı.

“Şimdi yemeğe gidiyorum, geri döndüğümde her şeyi öğrenmiş olacağım. Annemi ve Limonella'yı sıkıştırırsam bunu becerebilirim!”

Ponyfee saraya doğru bir koşu kopardı ve hemen yemek masasının başına geçti.

Limonella, Ponyfee'nin kırmızı halı üzerinde bıraktığı saman ve gübre izlerine baktı ve burnunu kıvrarak, "Ahırdan geliyorsun," dedi.

Ponyfee başını sallayarak sordu:

"Annem nerede?"

"Masaya böyle oturmayacaksın herhalde?" diye korkuyla karşılık verdi Limonella. "Lütfen üstünü değiştir ve git yıkan!"

"Ama yemekten sonra hemen tekrar ahıra geri döneceğim," dedi Ponyfee. Elini bir domates dilimine uzattı. En azından onu ağzına atabilirdi. Ama Limonella oldukça yüksek sesle öksürünce Ponyfee hemen merdiven basamaklarını çıkıp odasına koştu. İş pantolonuna havada geniş bir yay çizdirerek çalışma masasının üzerine fırlattı ve dolabından yeşil elbisesini çıkardı. Tekrar aşağı koşmadan önce kapının yanında asılı duran peri şapkasını başına geçirdi.

“Yoksa Limonellacık beni tekrar yukarı gönderir,” diye aynadaki görüntüsüne bakarak kıkırdadı. Ponyfee tekrar masaya oturdu. Limonella birkaç saniye boyunca onu süzdükten sonra gözlerini kıstı. “Ciddi olamazsın,” dedi ağlamaklı bir sesle.

“Ne oldu?”

“Camgöbeği renkli elbise ve turkuvaz şapka!”
diye inledi Limonella gözlerini kapatarak.

Ponyfee şapkayı başından çıkararak elinde evirip
çevirdi. “Nen var, bilmiyorum,” dedi somurtarak.

“Bu çok güzel.”

“Evet,” dedi Limonella, “ama elbiseye uymamış.
Göze batıyor.”

Ponyfee omuz silkerek tabağını tepeleme patates
püresiyle doldurdu. Çatalıyla bastırıp ortasına bir
çukur açarak içine elma püresi koydu.

Bezelye ve havuçları bir çayır gibi görünecek
biçimde tabağının kenarına dizdi. Gözleri hâlâ
kapalı olan Limonella, “Çıkardın mı?” diye sordu.

“Neyi?”

“Şapkayı!”

Ponyfee şapkayı masanın altına atıp ayaklarını
üstüne koydu.

Sonra, “Evet!” dedi.
Limonella dikkatle
gözlerini açtı ve
Ponyfee’nin tabağındaki
patates dağını gördü.

“Bu da ne şimdi böyle?” diye öfkeyle sordu.
Ponyfee araba sesi çıkararak çatalını
sebzelerin arasından itti. Çatalına yeterince
bezelye ve havuç doldurunca hepsini birden
ağızına attı ve çiğneyerek yanıt vermeye çalıştı:
“Bu bir volkan, çevresinde tarlalar var.”

Limonella elini kaldırıp baş ve orta parmağını
şaklattı. Ponyfee’nin tabağı bir anda tekrar
bomboş kalmıştı.

“Lütfen tekrar doldur,” dedi Limonella.

“Bu kez uygun bir şekilde.”

Ponyfee öfkeden patlayabilirdi.

Volkan ve tarlalar ne kadar da güzeldi oysa.

Kaşlarını çatıp Limonella'ya öfkeyle baktı.

Sonra masada dik oturup elini kaldırdı.

Bunu ben de yapabilirim, diye düşünerek

parmaklarını şaklattı.

Elma püresi birdenbire Limonella'nın tabağına

sel gibi aktı ve oradan elbisesine damladı.

Ponyfee çok korkmuştu. Ayağa fırlayıp avazı

çıkacağı kadar bağırdı: "Bunu yapmak istemedim."

Bu arada ağızındaki bezelye ve havuçlar masanın

üstüne sıçradı ve örtünün üzerine yayıldı.

Bardaklar devrildi, kırmızı frenküzümü suyu

döküldü. Ponyfee peçetesini alıp kıpkırmızı

gölcüğe bastırdı. Bu arada meyve suyu

Limonella'nın yüzüne sıçradı. Ponyfee bir anda

kızamık çıkarmış gibi görünen öğretmenine

korkuyla baktı.

Ponyfee hemen eliyle ağızını kapadı, yoksa bir kahkaha atacaktı.

“Otur,” dedi Limonella.

Sonra elbisesinin kolundan sihirli sopasını çıkardı ve ucuna üç kez üfledi. Sopayı üç kez kendi başına, elbisesine ve masaya vurdu.

Her şey bir anda yepyeni görünürdü.

Ponyfee başını öne eğdi. Şimdi sarayın merdivenlerini çatırdatacak bir fırtına kopacaktı.

Bölüm 4

Ama Limonella ayağa kalktı, masanın çevresinden dolanarak ellerini hafifçe Ponyfee'nin omuzlarına koydu. Sonra şöyle dedi:

“Leopold’ün gelmesi belki de senin için iyi olacak.”

Ponyfee hızla arkasını döndü. “Leopold mü?”

Limonella başını salladı. “Birinci Leopold.

Antonio dayının oğlu, yani kuzenin.”

“Antonio’nun bir oğlu mu var?” diye şaşkınlıkla sordu Ponyfee. “Bunu bilmiyordum.”

“Buna şaşmamalı,” dedi Limonella.

“Kısa zaman öncesine dek bunu Antonio da bilmiyordu.”

“Anlayamadım,” dedi Ponyfee.

“Ben de,” diye fikrini belirtti Limonella. “Ama bunu anlamamız gerekmiyor.

Önemli olan sadece şu:

Birinci Leopold bizi ziyarete

geliyor. Bir prens olarak herhalde görgülü biridir ve seni de biraz etkilemesini umuyorum.”

“Kaç yaşında?” diye heyecanla sordu Ponyfee.

“Tam yedi buçuk,” dedi Limonella.

Ponyfee sandalyesinden fırladı.

“Sahi mi?” diye sordu sevinçle.

“Sahi,” diye tekrarladı Limonella.

“Peki, ne kadar kalacak?” diye yine sordu

Ponyfee. “Bence hep burada kalabilir.

Bu çok eğlenceli olurdu doğrusu.”

“Bunu göreceğiz,” dedi Limonella.

“Annesi Şu anda onunla ilgilenemiyor,
Antonio dayın da, Şey, bilirsin işte...”

“... bir ahmak,” diye tamamladı Ponyfee.

“Ponyfee!” diye onu azarladı Limonella.

“Ama annem ona hep böyle diyor,” diye kendini savundu Ponyfee.

“O baŐka,” diye iddia etti Limonella, “genç bir peri asla...”

“Evet, evet, biliyorum,” dedi Ponyfee çabucak Limonella'nın ağzını açmasına fırsat vermeden.

“Annem nerede?”

“Birinci Leopold' almaya gitti,” diye yanıtladı

Limonella saatine bakarak. “Eyvah, çabuk olmalıyız. Daha odasını hazırlamamız gerek.”

“Ah evet!” diye bağırdı Ponyfee. Tekrar masaya oturup tabağına yeniden patates ve sebze koydu.

Bu kez elma püresinden uzak durmayı tercih etti.

“Nasıl biri,” diye sordu yemeğe koyularak.

“Bilmiyorum. Onu daha önce hiç görmedim.”

“Peki neler yapıyor?” diye heyecanla devam etti
Ponyfee, “yani, en çok ne yapmaktan
hoşlanıyor?”

“Bilmiyorum,” dedi yine Limonella,

“onu hiç tanımıyorum ki.”

“Belki dalmayı biliyordur,” diye tahminde bulundu
Ponyfee. “O zaman onunla birlikte balık avına
giderim.”

“Mmm.”

“Belki kılıç kullanmayı da biliyordur,”

diye devam etti küçük peri. “O zaman onu
bir güzel şişlerim,” diye güldü.

“Ponyfee, lütfen,” diye öğrencisini uyardı
Limonella.

“Mutlaka tırmanmayı da biliyordur,” diye devam etti Ponyfee. “Onunla birlikte adanın en yüksek ağacına çıkarız ve orada bir ağaç ev yaparız.” Ponyfee zafer kazanmış gibi Limonella’ya baktı. “Umarım ata binmeyi biliyordur,” dedi Limonella. Ponyfee ona, “Deli misin?” demeyi çok istese de sadece somurtarak karşılık verdi: “Ata binemeyen bir prens? Daha neler...”

Bölüm 5

Ponyfee'nin bitişigindeki oda baştan sona mermer kaplıydı ve içinde bir de şöminesi vardı. Ortada büyük bir masa ve on iki sandalye duruyordu.

Pencerelerde ağır, işlemeli perdeler asılıydı.

Odanın tümü daha çok bir konser salonunu andırıyordu.

Çocuk odasına benzer bir yanı yoktu.

"Leopold burada mı kalacak?" diye sordu Ponyfee. "Burada bir yatak bile yok."

"Prens Leopold kendi eşyalarını getirmekte ısrar etti," diye açıkladı Limonella,

"yani, eşyalarını annen yollayacak."

Limonella saatine baktı, “Tam altı dakika sonra. Lütfen pencereyi aç.”

Ponyfee büyük pencereyi açarken, Limonella ayakkabılarını çıkarıp elbisesinin eteklerini yukarı topladı ve masanın üstüne sıçradı, oradan teker teker on iki sandalyenin üstüne sıçramaya devam etti. Çıplak ayağı her birine değer değmez sandalyeler havalanarak pencereden dışarı süzüldü.

Ponyfee uçan sandalyelerin ardından baktı. “Sandalyelere nereye uçuyor?”

Limonella parmaklarını perdelerle değdirerek hepsini topladı, sonra Ponyfee'nin durduğu pencereye yaslandı.

“Antonio dayına,” dedi Limonella. “Bak!” diyerek gökyüzünü gösterdi. “İşte, Leopold'ün yatağı geliyor. Dikkat etsek iyi olacak.”

Ponyfee, Limonella'yla birlikte pencere pervazının altına eğilerek pencereden içeri süzülen dev gemiyi izledi. Gemi yavaşça alçalırken daha da büyüdü. Sonunda durduğunda, büyük odanın her yerini kaplamıştı. Sürünerek kapıya ulaşan Limonella ve Ponyfee onu güç bela açabildiler. “Bu da ne böyle?” diye şaşkınlıkla sordu Ponyfee. Geminin gövdesi boyunca dolaşarak üzerine tırmanmaya çalıştı.

Limonella ona ön tarafı işaret etti. “Şurada bir merdiven var.”

Ponyfee bir sıçrayışta yukarı çıktı. “Bu bir yatak,” diye aşağıya seslendi. “İçinde bir şilte var. Burada uyuyor olmalı.”

“Burada da bir kapı var,” dedi Limonella.

Ponyfee tekrar merdivenden aşağı inerek Limonella'nın peşinden geminin karanlık gövdesine doğru ilerledi. “Burada ışık yok mu?” diye sordu.

Limonella lambanın düğmesini buldu. Dokunur dokunmaz ortalık elektrikli mumlarla aydınlandı.

Ponyfee şaşkınlıkla çevresine bakındı. Her taraf oyuncak hayvanlar, kitaplar, müzik ve kitap kasetleri, oyuncak arabalarla doluydu.

Hatta bir demiryolu, bilardo masası, masa futbolu ve tilt makinesi bile vardı.

Karşı duvardaki rafta bir televizyon, bilgisayar ve video oyun konsoluyla birlikte en az dört oyun kaseti sıralanmıştı. Ponyfee ellerini çırpı.

“Bu harika olacak.

Çok sevindim. Şu Leopold ne zaman gelecek?”

Limonella omuz silkti.

Ponyfee pencereyi gösterdi. “Bu da ne?”

“Resimleri hareket ettirmeye yarayan bir alet,”
diye açıkladı Limonella.

“Ha?”

“Unut gitsin,” diye fikrini belirtti Limonella,

“zaten burada işe yaramaz. Eşsiz Ada’da alıcı
yok.”

“Ne alıcısı?” diye sordu Ponyfee.

Limonella tam ona açıklama yapacağı sırada
arkalarında biri konuştu: “İyi günler, hanımlar.
Size yardımcı olabilir miyim?”

Ponyfee ve Limonella korkuyla arkalarını
döndüler. Karşılarında uzun boylu, uzun saçlı,
gözleri karaya çalan bir çocuk duruyordu.

Zarif bir şekilde eğilerek kendini tanıttı:

“Prens Birinci Leopold, Kral Antonio’nun oğlu...”

“Tamam, tamam,” diye onun sözünü kesti
Limonella. “Biliyoruz.” Hafifçe dizlerini kırarak
kendini tanıttı: “Adım, Limonella. Öğretmenim.”
Sonra Ponyfee’yi öne doğru iterek açıkladı:

“Bu da Ponyfee. Bella’nın kızı, yani kuzenin.”

Ponyfee başını kaldırıp Leopold’e baktı.

Ondan en az bir baş uzundu.

Gülümsemeye çalıştı.

Ama Leopold sadece, “Ah,” diyerek bir adım
yana çekildi.

“Yine de içeride ne aradığınızı öğrenebilir miyim?”

“Biz, Şey...” diye kekeledi Ponyfee.

Önce Leopold’e, ardından Limonella’ya baktı.

“EŞyalarını bekliyorduk,” diye sakin bir sesle açıkladı ğretmeni, “ve bu gemi geldi.”

Leopold gülümsedi: “Bu benim odam.

Harika, değil mi? Onu kendim yaptım.

İçinde oturuyorum,” yukarıyı gösterdi,

“orada da uyuyorum.”

“Harika,” dedi Ponyfee. KoŐarak dışarı çıktı

ve merdivenden tırmandı. Yukarı ulaŐtıęında,

arŐafları ayağıyla kenara iterek yatağın üzerinde

trambolin gibi zıplamaya başladı. “Harika,” diye

aşağıya seslendi. “Bu gece Leopold’ün yanında

uyuyabilir miyim, Limonella?” Ponyfee neŐeli

haykırıŐlar eŐlięinde zıplıyordu ve buna sonsuza

dek devam edebilirdi. Ta ki Leopold’ün başı

merdivende görünene dek.

“Yeter,” dedi. “Burası oyun parkı değil.”
Ponyfee korkmuştu. Sıçramayı bıraktı.
“Üzgünüm,” diye özür diledi. “Ben sandım ki...”
“Yatağı tekrar düzeltebilir misin,” dedi
emreder gibi Leopold merdivende durarak.
“Şey,” Ponyfee yutkundu. “Evet, tabii.”
Parmaklarını şıklatarak çarşafı ve yastıkları
tekrar düzeltti.

Sonra ařađı inen Leopold'ü izledi. Hiç de eđlenceli biri deđilmiř, diye dūřündü. Ama yine de geminin içini gezmeyi çok istiyordu çünkü henüz her řeyi görmemiřti.

“Masa futbolu oynayalım mı?” diye önerdi Ponyfee.

Leopold geminin gövdesine açılan kapının önünde durup kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Zamanım yok,” dedi.

“Önce... önce dinlenmem gerek.”

Limonella, Ponyfee'nin elinden tutup onunla birlikte odadan dışarı çıkmak istedi. Ama Ponyfee, Leopold'ün yanında kalmakta ısrar etti.

“Peki, ne kadar dinleneceksin?”

Leopold gözlerini döndürerek homurdandı.

“Bilmiyorum.”

Limonella, Ponyfee'yi çekiştirdi. “Gel hadi.”

Ponyfee direnerek Leopold'e seslendi ama o geminin gövdesinde çoktan kaybolmuştu bile.

"Bir saat sonra buluşalım.

Sana midillilerimi gösteririm!"

Limonella koridorda Ponyfee'nin elini bıraktı.

"Neden beni çekiştirip duruyorsun," diye öfkeyle söylendi Ponyfee. "Oysa Leopold'le birlikte..."

Limonella, Ponyfee'ye doğru eğildi:

“Ama Leopold seninle birlikte olmak istemiyor.
Bunu fark etmedin mi?”

Ponyfee düşündü. “Bunu sadece yorgun olduğun için söyledi.”

“Çok doğru,” dedi Limonella tekrar doğrularak.
“Seni bu yüzden çekiştirdim.”

Ponyfee somurttu. “Üstümü değiştireceğim,” dedi
“en güzel binici giysilerimi giyeceğim.”

Limonella keyifle başını salladı. “Şaşırdım.
Leopold’un varlığı şimdiden etkisini göstermeye
başlamış gibi.” Merdivene doğru döndüğü sırada
aklına önemli bir şey geldi. “Ah, az kalsın
unutuyordum, Ponyfee. Bella ancak yarın
döneceğini söylememi istedi,” dedi.

“Kralın ona ihtiyacı varmış.”

Bölüm 6

Ponyfee saate baktı. Leopold'le birlikte çıkacağı at gezintisine hazırlanmak için bir saati vardı. İkimiz birlikte Aykız'a binebiliriz, diye düşündü. Akanyıldız da arkamızdan gelir.

Aslında at gezisi için eski bir kot pantolon ve at başlı tişörtü yeterliydi.

Ama bu her seferinde Limonella'yı kızdırırdı.

Bir perinin her zaman uygun giysiler giymesi gerektiğini kim bilir kaç kez söylemişti.

Ponyfee neden sürekli giysi değiştirmek zorunda olduğunu bu güne dek anlayamamıştı.

Zaten çoğu zaman Limoncuk'la –öğretmenine gizliden bu adı takmıştı– yalnızdı. Şimdiye kadar. Şimdi Leopold gelmişti.

Ponyfee elbise dolabını açarak binici ceketlerini gözden geçirdi. En güzeli hangisiydi?

Ve en uygun hangi pantolundu? Ponyfee yatağının üzerine üç ceket, dört pantolon, bunlara uygun beş kasket ve iki çift binici çizmesi koydu. Hepsini sırayla deneyerek aynada kendini uzun uzun inceledi. Bu arada gözünü saatten ayırmıyordu. Saat tam 3'te karar kılmıştı.

Yeşil ceketini ve kahverengi pantolonunu giydi, kahverengi çizmelerini ayağına geçirdi.

Ve başına da çok özel günler için ayırdığı beyaz binici kasketini taktı.

Ponyfee kızıl buklelerini düzelterek aynaya gülümsedi.

“Pekâlâ, Şimdi Leopold’le at binmeye gidiyorum.”
Odasının kapısını ardından çarparak sarayın
merdivenlerinden hızla indi.
Leopold, Limonella’yla birlikte masada
oturuyordu. Ponyfee onun yanına oturdu. “Şimdi
benimle geliyor musun?” diye soluk soluğa sordu.
“Midilliler seni bekliyor.”
Leopold buzlu çayından kocaman bir yudum aldı.

“Hangi midilliler?” diye bıkkın bir sesle sordu.

Ponyfee kuzeninin yanına biraz daha kaydı.

“Midillilerim. Aykız ve Akanyıldız.

Çok tatlılar, sen...”

Leopold bardağını masaya koyup ciddi bir yüzle

Ponyfee’ye baktı: “Midilliler küçüktür.”

Ponyfee kaşlarını çattı. “Ama benim midillilerim...”

“Midilliler sadece kızlar içindir,” diye açıkladı

Leopold.

“Sadece kızlar için mi?”

Leopold evet anlamında başını salladı.

“Ama ben bir periyim,” dedi Ponyfee.

Leopold yüzünü buruşturdu.

“Periler. Kızlar. İkisi de aynı şey.”

Ponyfee yardım arar gibi Limonella’ya baktı ama o sadece omuz silkti.

Ponyfee, Leopold’e bağdırmamak için kendini zor tutuyordu. Onunkiler dünyanın en harika, en tatlı ve en iyi midillileriydi. Oysa Leopold’ün geleceğine ve at binerken artık nihayet bir arkadaşı olacağına ne çok sevinmişti. Yine de hemen pes etmek istemiyordu. Bu yüzden kendine elinden geldiğince hâkim olmaya çalışarak dostça konuştu: “Pekâlâ, onlara hemen binmen gerekmez. Önce biraz izleyebilirsin.”

Leopold omuz silkti. “Eğer gerekiyorsa.”

Ponyfee ayağa kalktı. “O halde benimle gel.”

“Hemen şimdi mi?”

Ponyfee başını salladı.

“Önce buzlu çayımı bitirmem gerek,” dedi Leopold bardağını ağızına götürerek.

Limonella, Ponyfee'nin arkasına geçti ve kulağına eğilerek fısıldadı: “Çok iyi yaptın, Ponyfee.

Ve çok güzel görünüyorsun.”

Ponyfee, Leopold bardağındakini bitirene dek sabırla bekledi. Sonra onu gül bahçesinden geçirip aşağıdaki ahırlara götürdü.

“Akanyıldız henüz yeterince büyümedi, bu yüzden sadece Aykız'a binebiliyorum.”

“Mmm!” dedi Leopold. Ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu ve yol boyunca önüne çıkan çakıl taşlarını tekmeleyip durdu.

“Ama gelecek yaza kadar büyüyecek,” diye açıkladı Ponyfee, “o zaman ona binebilirim.”

“Ah, evet!” dedi Leopold.

“Ama Aykız'a birlikte binebiliriz.

Çok güçlü bir midillidir, biliyor musun?” dedi Ponyfee.

“Bakalım,” diye karşılık verdi Leopold.

Ponyfee hafifçe iç geçirdi. Kuzeni de amma can sıkıcıydı!

Ahırın kapısını açınca, midilliler onu selamlamak için kişnediler. Ponyfee ilk önce Aykız’ı, ardından Akanyıldız’ı neşeyle selamlarken, Leopold ahırın kapısında durdu.

“Onları selamlamak istemiyor musun?” diye sordu Ponyfee.

Prens Birinci Leopold tek elini kaldırarak ilgisiz bir sesle, “Merhaba, midilliler!” dedi.

Ponyfee kıkırdadı. “Böyle olmaz.

Seni koklayabilmeleri için onları okşaman gerek.”

Leopold sıkıntıyla iç geçirdi ama sonra ahırın kapısını açıp Aykız’a doğru yaklaştı.

Elini burnuna koyacağı sırada, Aykız başını geriye attı. Leopold ürkerek hızla elini geri çekti.

Ponyfee güldü. Aykız’ı okşaması için Leopold’e yardım etmek istedi ama prens arkasını dönüp ahırdan çıktı. Ponyfee, Aykız ve Akanyıldız’ın kulaklarını kaşdı.

“Tuhaf bir prens,” dedi alçak sesle.

Birden Leopold’ün seslendiğini duydu.

“Vay canına! Bu harika! Bu ne biçim bir araba?”

Ponyfee, Leopold’ün ardından ahırdan çıkarak prensin şaşkınlıkla baktığı ahşap yığınının doğru ilerledi.

“Ah, o eskiden bir yük arabasıydı,” diye açıkladı Ponyfee. “Çok eskidi.”

“En az yüz yıllık olmalı,” dedi Leopold.

“Dedim ya,” diye fikrini belirtti Ponyfee. “Eski püskü.”

Leopold elini rengi atmış, eski tahtaların üzerinde gezdirdi. “Bunun neresi harika?” diye şaşkınlıkla sordu Ponyfee.

“Alet takımlarınız var mı?”

Ponyfee bilmediğini anlatırcasına omuz silkti.

“Aletlere ihtiyacım var,” diye açıkladı Leopold heyecanla. “Bu şey antika. Onu tekrar eski haline getireceğim.”

“Ya midilliler?” diye sordu Ponyfee.

Ama Leopold onu duymadı bile çünkü saraya doğru koşmaya başlamıştı.

Ponyfee olduğu yerde tepindi.

“Ne aptal çocuk,” dedi kendi kendine.

“O halde ata tek başıma binerim. Zaten böylesi Aykız için çok daha iyi. Aptal Leopold’ü taşımaması gerekmeyecek.”

Yıldırım hızıyla Aykız’ı eyerledi ve yularını taktı.

Leopold kocaman bir alet çantasıyla ahıra geri döndüğünde, Ponyfee çoktan gitmişti.

Bölüm 7

Ponyfee kıyı boyunca midillisini dörtnala koşturdu. Hızlı bir şekilde Leopold'den olabildiğince uzağa gitmek istiyordu. Aletleri canı istediği kadar arayabilirdi. Orada durup onu izleyecek değildi! Yapacak daha iyi işleri vardı!

Ponyfee kıyı gittikçe daralana dek midillisini koşturdu. Artık kayalar denize dimdik inmeye başlamıştı. Ponyfee her zaman tam buradan geri dönerdi ama bugün canı eve geri dönmek istemiyordu. Leopold herhalde hâlâ o eski tahta yığının başında oturuyor olmalıydı.

Yere inerek Aykız'ı kayalıklardan dolaştırmak istedi.

Bu arada ayaklarının ıslanmamasına dikkat ederek suyun üstünde aralıklı duran taşların üzerinden sıçradı. Aykız ağır adımlarla onu izledi. Kayalık burna neredeyse dönecekleri sırada Ponyfee biraz büyükçe bir dalganın kıyıya yaklaştığını gördü. Büsbütün ıslanmaktan korkarak acele etti, bu yüzden nereye bastığını fark etmedi. Birden ayağı kaydı ve suya düştü. Güzel yeşil ceket, beyaz şapkası ve çizmeleri sıırılsıklam olmuştu.

Ponyfee çabucak ayağa kalkmak istediği sırada sol ayak bileğinde bir acı hissetti.

Canı o kadar çok yanmıştı ki, ayağını yere basamadı. Neyse ki Aykız'ın dizginlerini hâlâ elinde tutuyordu.

Midillisinden destek alarak doğrulmayı başardı ve tek ayağı üzerinde hoplayarak kıyıya geri döndü.

Ponyfee kendini kumların üzerine atarak sol çizmesini ayağından çıkardı. Ve korkuyla irkildi. Ayak bileği sanki içinde bir tenis topu gizliymiş gibi görünüyordu.

Ponyfee'nin gözlerine yaşlar hücum etti.

“Aptal Leopold,” diye öfkeyle söylendi. “Hepsi onun suçu. Keşke o aptal gemisiyle hiç gelmemiş olsaydı.”

Ponyfee ağlamaya başladı. O kadar üzgündü ki, çevresindeki her şeyi unutmuştu. Bu yüzden havanın karardığını fark etmedi.

Ta ki Aykız burnuyla onu dürtene dek.

Ponyfee gözyaşlarını kurulayarak ayağa kalkmaya çalıştı. Aykız ona yardım etti.

Kendini yukarı çekebilmesi için Ponyfee'ye iyice yaklaştı. Küçük peri sağlam ayağını üzengiye koyarak güçlkle eyerin üzerine oturdu.

Aykız çok yavaş gidiyordu, çünkü her sarsıntı Ponyfee'ye acı veriyordu. Böylece eve varmaları geceyi buldu.

Ponyfee midillisiyle ahırın önünden geçip gül bahçesinin ardındaki hafif yokuşlu tepeyi tırmandı ve sarayın kapısına ulaştı.

Limonella kapıya koştu. “Nerelerdeydin? Korkudan az kalsın ölüyordum!”

Ponyfee neler olduğunu açıklamak istedi ama bunu yapamadı. Yine ağlamaya başlamıştı. Limonella, Ponyfee’yi eyerin üstünden alıp yatağına taşıdı.

“Peki ya Aykız?” diye sızlandı Ponyfee.

“Onunla daha sonra ilgilenirim. Şimdi bana neler olduğunu anlat.”

Ponyfee, Leopold’e söylenmeye başladı.

Bütün suçun onda olduğunu söyledi, çünkü onun midillileri yerine sadece o aptal tahta parçalarıyla ilgilenmişti.

O, hayatında gördüğü en can sıkıcı prensti ve buradan hemen gitmeliydi!

Ona çok kızdığı için midillisiyle uzaklaşmış ve kayalıkları dolaşmak istemişti.

Ama ayağı bastığı taştan kayınca bileğini incitmişti.

Limonella’nın alnında derin kırıxıklıklar belirdi.

“Seninle anlaşmamış mıydık:

Kayalıkları aşmak yoktu, değil mi?”

Ponyfee hıçkırdı. “Evet, ama!”

Limonella, Ponyfee’ye son derece dikkatle baktıktan sonra konuştu:

“Bunun hakkında daha sonra konuşacağız. Şimdi önce ayağına bir bakayım.”

Limonella elini Ponyfee’nin ayak bileği üzerinde dikkatle gezdirince, küçük peri acıyla bağırdı.

“Ayak bileğini burkmuşsun,” diye açıkladı

Limonella. “Sana bir bandaj yapayım.”

“Tekrar ayağa kalkabilir miyim?” diye sordu

Ponyfee.

Limonella başını iki yana salladı. “Hayır. En az iki hafta ayağının üzerine basmamalısın. En fazla oturabilir ve yatabilirsin, o kadar.”

“Ne? Midillime de binemez miyim?”

Limonella, Ponyfee’ye üzüntüyle bakarak başını hayır anlamında iki yana salladı.

“İşte buna dayanamam,” diye bağırdı Ponyfee.
“Ayağımı daha çabuk iyileştiremez misin?
İstediğin her şeyi yapabiliyorsun.”

Ama Limonella sadece başını iki yana salladı.
“Şimdi ayağınızı sarayım. Güzelce uzan.”

Ponyfee gözlerini tavana dikti. Elinde olmadan gözyaşları yine yanaklarından süzölmeye başlamıştı. Yürek paralayıcı bir sesle hıçkırdı. İki hafta boyunca Aykız ve Akanyıldız olmadan yatağa zincirlenmişti, hem de o aptal Leopold yanı başındaki odadayken!

Kapının yavaşça açıldığını duyunca Limonella'nın geri döndüğünü sanarak yakındı: “Peki bu kadar uzun süre midillilerimle kim ilgilenecek. Senin hiç zamanın yok, Leopold ise...”

O sırada biri yatağının önünde hafifçe öksürdü.
Ponyfee ürkerek yatakta doğruldu ve

Leopold'ün kara gözleriyle karşılaştı. Prens tekrar öksürerek ona bir bardak buzlu çay uzattı:
“İster misin?”

Ponyfee tek kelime söylemeden kendini tekrar yastıklara bıraktı ve çabucak gözyaşlarını kuruladı. Leopold omuz silkerek yatağın ayakucuna ilişti. “Ne oldu?” diye sırtarak sordu. “Midilliden mi düştün?”

Ponyfee yutkundu. Ah, bu Leopold ne kadar da hainmiş, diye düşündü.

“Hayır,” dedi dişlerinin arasından.

“Aykız’la kayalıklara gittik, orada kaydım.”

“Kayalıklarda mı?” diye ilgiyle sordu Leopold.

Ponyfee prensin merakını uyandırdığı için sevinmişti. “Evet,” dedi tepeden bakarak.

“Ama bu herhalde ilgini çekmez. Sen tahtalarla oynamayı seviyorsun.”

Leopold derin bir soluk alıp küstahça bir yanıt vermek üzereyken, Limonella elinde keten bir bezle odaya girdi. Leopold ona yer açıp yatağın öbür tarafına geçti.

Limonella, Ponyfee’nin ayak bileğini sararken ansızın sordu.

“Kayalıkların nerede olduğunu bana söyleyebilir misin?”

Limonella, Leopold’e sertçe baktı.

“Kayalıkları nereden biliyorsun?”

“Ponyfee’den,” dedi Leopold.

Limonella dudaklarını birbirine bastırarak Ponyfee'ye baktı: "Kayalıkların civarında ata binmek istemen ilk ve son kez olan bir şeydi, anlaştık mı?" Sonra katladığı bezi Ponyfee'nin ayağı üzerine koydu. "Aynısı senin için de geçerli, Leopold!"

Prens başını salladı. "Ah, öyle mi," dedi çabucak. "Elbette." Ama sonra Limonella arkasını dönünce Ponyfee'ye göz kırptı.

Bu, ister istemez Ponyfee'nin hoşuna gitmişti. Belki de, diye düşündü, kuzenim o kadar da kötü biri değildir.

Bölüm 8

Ponyfee gece yarısı uyandı. Biraz önce bir gürültü mü duymuştu? İşte yine! Gürültü dışarıdan, saray meydanından geliyordu. Ponyfee örtüyü yana iterek ayağa kalkmak istedi. Ama sol ayağını güçlükle kıpırdatabildi, acı tüm uzuvlarına yayılmıştı. “Off!” diye söylendi. Saray meydanından gelen sesler iniltili gıcırıtlara benziyordu. Orada neler oluyor acaba diye düşündü Ponyfee. Bunun ne olduğunu öğrenmeliydi. Dikkatle ayağa kalktı ve yatağının yanındaki sandalyeye tutunarak kendini bir parça ileri doğru itti, tek ayağının üzerinde zıplayarak sandalyeyi tekrar ileriye itti.

Böylece pencereye ulaşana dek odanın içinde yavaş yavaş ilerleyebilmişti. Pencereyi sessizce açarak aşağıya baktı. Leopold saray meydanında durmuş, birtakım tahtaları birbirine vidalıyordu.

“Delirdin mi,” diye seslendi Ponyfee. “Bu ne gürültü böyle?”

Leopold ansızın arkasını dönüp ona doğru baktı.

“Beni korkuttun!”

“Ne yapıyorsun orada?” diye sordu Ponyfee.
“Aşağıdaki ahırlarda yeterince ışık yok,” diye açıkladı Leopold, “bunu yarına kadar bitirmek istiyorum.”

“Neyi?” diye sordu Ponyfee.

“Sürpriz,” dedi prens.

Sonra Ponyfee sanki orada değilmiş gibi kendini tekrar işine verdi.

“Hey,” diye seslendi Ponyfee. “Ne sürprizi?”
Leopold yanıt vermeden tahtaları vidalamaya devam etti.

“Leopold!” diye tehdit edercesine bağırdı Ponyfee. “Çabuk bana bunun ne sürprizi olduğunu söyle.”

Leopold elindeki tornavidayı aşağı indirerek yukarıya baktı.

Ardından ağız kulaklarına varıncaya dek sırttı.

“Bunu neden yapayım?” diye küstahça sordu.

Ah, Ponyfee bir yürüyebilseydi. O zaman aşağı

inip saray meydanına koşar ve Leopold’e fikrini

açıkça söylerdi. Ama şimdi ona uygun bir yanıt

verme telaşına düşmüştü. “Çünkü...” diye

kekeledi, “çünkü... o zaman sana kayalıkların

yerini göstermem.”

Leopold’ün sırtması daha da genişledi.

“Pekâlâ, o halde aşığı in.

Sürprizi sana göstereyim.”

Ponyfee inledi. “Yürüyemiyorum ki. Bana yardım etmelisin.”

Leopold başını kaşıdı. “Ama şimdi aşığıdaki ahırlara gidip hepsini monte edecektim.

Aslında hiç zamanım yok...”

Ponyfee kırarcasına pencereyi kapadı.

“Bu aptal çocuk ya şimdi beni sırtına alır,” dedi kendi kendine, “ya da defolup gider.”

Bölüm 9

Tek ayaküstünde zıplayarak yatağına geri döndü. Tam oturduğu sırada kapı açıldı ve Leopold içeri girdi. Gerçekten acelesi varmış gibiydi. Hiçbir şey söylemeden Ponyfee'yi sırtladı ve odadan dışarı çıkarıp aşağı taşıdı, meydanı ve gül bahçesini geçip tepeden aşağı, ahırlara doğru indi.

Ponyfee'nin yüzü bu zaman boyunca Leopold'ün saçlarına gömülmüştü ama tuhaf bir şekilde bundan hiç rahatsız olmadı.

Tam tersi, saçları çok tatlı gıdıklıyordu.

Leopold, Ponyfee'yi sırtından indirerek ahırdaki bir saman balyasının üstüne oturttu:

“Burada bekle, çabucak gidip dördüncü tekerleği getireyim.”

“Hangi tekerleği?” diye sordu Ponyfee tekrar tepeyi tırmanmaya başlayan Leopold’ün ardından bakarak. Eh, en azından biraz güçlüymüş, diye düşündü. Midillileri kişneyince, ahırlara doğru baktı ve orada bir fayton gördü.

Küçük peri gözlerini ovuşturdu.

Rüya mı görüyorum, diye düşündü. Hava çok karanlık, belki de yanılıyorum. Neden orada birden bir fayton duruyordu ki. Ellerinin arasından dikkatle baktı. Besbelliydi. Orada bir fayton duruyordu. Ponyfee ellerini indirdi. Hem de ne faytondu! Zayıf ay ışığında doğru seçebiliyorsa, gümüş ve beyaz renkteydi. İki sıra koltuğu ve binmek için bir de kapısı vardı.

Hatta arabacı koltuğu deri kaplıydı.

Leopold birdenbire tekrar arabanın yanında belirdi.

Elindeki tekerleği faytonun çevresinde yuvarladıktan sonra tekrar eki vurmaya ve tahtaları vidalamaya koyuldu.

“Ee, ne diyorsun?” diye Ponyfee’ye sordu.

Küçük peri yavaş yavaş anlamaya başlıyordu.

“Hepsini kendin mi yaptın?” diye şaşkınlıkla sordu.

“Başka kim olacak!”

“Burada duran tahta yığınından mı?”

Ponyfee şaşkındı gerçekten. “Tek başına mı? Boyayı da mı sen yaptın?”

Leopold ayağa kalkıp saman balyasının üstüne, Ponyfee'nin yanı başına oturdu. “Tek başıma,” dedi. “Çok çalışmam gerekti. Bütün gün ve gece yarısına dek.”

Ponyfee ne diyeceğini bilmiyordu.

“Şimdi yürüyüp yürümediğini de öğrenmek gerek,” dedi Leopold. “Belki de tahtalar çürüktür ya da vidalar paslıdır.”

Ponyfee gözlerini kocaman açtı. “Tabii ki yürür,” dedi kendinden emin bir şekilde.

Leopold omuz silkti. “Bunu bilemezsin.”

“Hiç de değil!” dedi Ponyfee. “Elbette bilirsin. Aykız’ı arabaya koşup biraz dolaşalım. Fayton koşumlarımız ve diğer şeylerin hepsi var.”

Leopold alt dudağını ısırıldı. “Evet,” diye fikrini belirtti. “Faytonun zaten saray meydanına çıkması gerek. Ve onu oraya çekerek götürmem.”

“O halde Aykız’ı ahırdan al,” dedi Ponyfee.

Yerinde duramıyordu. Bu olabilirse, kurtulmuş demektir. Ayağı incindiği için ata binemezdi belki ama faytonu sürebilirdi. Az kalsın Leopold’ü kucaklayacaktı. Gece yarısı faytonla gezinti!

Ne heyecanlı!

Leopold saman balyasının üzerinde ileri geri kıpırdanıp duruyordu. Ponyfee gülerek onu aşağı itti. “Hadi, git getir onu. Sana ne yapman gerektiğini söylerim.” Leopold tereddütle ayağa kalktı.

“Yular ve koşum takımları ahırın sağ tarafında asılı,” dedi Ponyfee. “Önce Aykız’ın yularını takman gerek, böylece onu buraya çekerek getirebilirsin. Ne dersin, yapabilecek misin?”

“Sanırım,” dedi Leopold ahıra doğru yürüyerek. Aradan oldukça uzun bir süre geçti ama sonunda gerçekten de Aykız’la birlikte ahırın kapısından çıktı. Koşum takımlarını omzuna asmıştı.

Aykız uslu adımlarla yanında yürüyordu.

Ponyfee’nin yüzü aydınlandı.

“Şimdi dizginleri dikkatle tak. Koşum takımlarını Aykız’ın boynundan geçirmelisin ama fazla sıkmamaya dikkat et, zırh göğüslük baskı yapmamalı.”

Leopold inledi. “Bunu asla başaramayacağım.”

“Hayır,” diye ona cesaret verdi Ponyfee. “Çok iyi gidiyorsun. İpleri halkalardan geçir.”

Leopold kuyruktan geçen kayışları bağlayacağı sırada midilli öfkeyle ayağını yere vurdu.

“Hey, dikkat et,” diye seslendi Ponyfee,
“canını acıtma, yoksa huzursuz olur ve onu arabaya koşmana izin vermez.”

Leopold bir adım geriledi.

“Onunla konuş,” dedi emreder gibi Ponyfee.

Leopold hafifçe ksrd. “Sakin ol, Aykız,” dedi,
“sana zarar vermeyeceğim. Uslu dur, bakalım.”

Neyse ki Aykız, Leopold’n sesine tepki vermişti.

Sakin bir şekilde yerinde durdu. Ponyfee

gülümsedi. “İşte böyle çok iyi. şimdi de faytonu Aykız’ın yanına ekmelisin.”

Leopold ağır faytonu ahırın önündeki tümsekli

ayırının üzerinde çekene dek bekledi. “şimdi

Aykız’ın dikkatle arabaya koş,” dedi “evet, onu

geri geri yürüt, iki çekici desteğin arasına doğru.

Dikkat et, koşum takımları araba okuna takılmasın. Şimdi önce koşum kayışlarını ve fren kilidini tak.”

Leopold fayton ve midilli arasında becerikli bir şekilde hareket ediyordu.

“Harika,” diye onu övdü Ponyfee. “İkiniz de harikasınız. Fayton sanki tam sana göre yapılmış, Aykız,” dedi neşeyle. “Yelelerinin beyazı ve grisi faytonun rengine ne kadar uydu, baksana.”

Leopold alnında biriken terleri sildi.

“Oldukça zor bir işmiş.” Ponyfee başını salladı.

“Eh, kız işleri işte.”

Leopold utana sıkıla ayakkabılarının uçlarıyla çimenlerde çukurlar açıyordu. “Çok aptalca davrandım,” dedi.

“Tamam, önemli değil,” dedi Ponyfee. “Hadi, biraz dolaşalım, olur mu?”

Leopold bir prensesin önündeymiş gibi

Ponyfee'nin önünde eğildi. “İzin verir misiniz?”

diye sordu. Ponyfee kıkırdadı. “Evet, verdim.”

Kollarını Leopold'ün boynuna dolayarak prensin

onu faytonun binici koltuğuna oturtmasına izin

verdi. Leopold ahırın kapısını kapattıktan sonra

Ponyfee'nin yanına tırmandı. Küçük peri

dizginleri eline alarak dilini şaklattı. “Hoo, Aykız,”

diye bağırdı. Tekerlekler gıcırdadı. Takırtılar

duyuldu. Faytonu çekerken rahat hareket

edebilmesi için Aykız'ın koşum takımlarına iyice

alışması gerekti.

Ama saraya doğru giden çakıl taşlı yola çıktıklarında fayton sanki kendiliğinden gitmeye başlamıştı. “Hoo,” diye neşeyle bağırdı Ponyfee. Aykız tırısı geçerek Ponyfee ve Leopold’ü faytonla birlikte tepeye doğru çıkardı.

Ponyfee dizginleri Leopold’e verdi: “Al, sen de bir kez dene.” Leopold neşeyle gülerek, “Hoo,” diye bağırdı. Sarayın çevresinde geniş bir tur attılar. “Harika,” diye bağırdı Ponyfee. “Bu benim kurtuluşum!” Kollarını gökyüzüne doğru kaldırdı. “Şimdi Aykız ve Akanyıldız’la birlikte olabilirim.” Sakin bir şekilde yanında oturan Leopold’e baktı. Prens dizginleri elinde bir kovboy gibi gevşekçe tutuyordu. Bir anda onu çok sevimli bulduğunu hissetti.

“Ve seninle de,” diye fısıldayarak kuzeninin yan tarafına bir dirsek attı. Prens Birinci Leopold gülümseyerek başını salladı.

Bölüm 10

Saray meydanında fazladan dört tur attıktan sonra fayton tam da kapının önünde durdu.

Ponyfee ve Leopold, kapıdaki Bella ve Limonella'yı ancak o zaman fark ettiler.

“Anne!” diye bağırdı Ponyfee, “sonunda döndün demek. Leopold'ün ne yaptığına baksana!”

Faytonu gösterdi. “Nereden geliyorsunuz?” diye sordu Limonella. “Ayrıca bu ne biçim bir fayton?”

Bella parmaklarını faytonun ahşabı üzerinde gezdirdi. “Ama Limonella, onu tanımadın mı?”

diye sordu. “Bu büyük büyükannemin düğün arabası!”

Limonella'nın gözleri irileşti.

“Evet,” dedi alçak sesle. Sonra faytonun çevresinde bir kez dolaştı. “Haklısın.” Başını kaldırıp Leopold ve Ponyfee’ye baktı.

“Ama bu paslanmış bir halde ahırda duruyordu.”

Ponyfee, Leopold’ü işaret etti. “Onu onardı.

Dahice, değil mi?”

Bella takdirle başını salladı. “Oldukça fazla!”

Leopold faytondan aşağı atladıktan sonra

Ponyfee’yi aşağı indirmek istedi. Ama Bella

hemen onun yanına gitti. “Bana bırak, Leopold.

Sen bir molayı hak ettin. Bunu ben yaparım.”

Ponyfee kendini annesinin kollarına bıraktı. Ona

sıkıca sarılıp açıkladı: “Ayak bileğimi incittim.”

Bella, Ponyfee’yi alnından öptü. “Biliyorum.

Limonella bana her şeyi anlattı.”

“Ama bu hiç de kötü değil, çünkü Leopold faytonu

onardı. Ben de teşekkür etmek için ona kayalıkları

göstereceğim.

Ama etrafında dolaşmayacağız, peri sözü.”

Bella güldü.

“Benim daha iyi bir fikrim var,” dedi Limonella.

“Yarın bir piknik yapalım. Faytonla dolaşarak Leopold’e adayı gösterelim.

Bu arada kayalıklara da uğrarız.”

“Ah evet,” diye bağırdı Ponyfee. “Harika fikir.”

Leopold sevinçten havalara sıçradı. “Gelin, şimdiden hazırlıklara başlayalım,” diye önerdi.

Bella ve Limonella hayır anlamında başlarını iki yana sallayıp içeri girdiler. “Önce biraz daha uyumalısınız. Hâlâ gece yarısı,” dedi Bella.

“Uyumak çok sıkıcı,” diye somurttu Ponyfee. Ama annesi tabii ki ısrar etti. Onu yatağa taşıyarak üzerini örttü ve kapıyı kapattı. Ponyfee öylesine heyecanlıydı ki, uyuyamıyordu. Sürekli Leopold’ü, faytonu ve pikniği düşünüyordu. Ayrıca yine sesler duymaya başlamıştı. Bu kez sanki odada fareler cirit atıyormuş gibi incecikti. Ponyfee tekrar ayağa kalktı. Sesler bitişikteki Leopold’ün odasından geliyordu. Ponyfee seke seke kapıdan dışarı çıktı ve Leopold’ün odasının önünde durdu. Kapıyı yavaşça açtı. Sesler yükselmişti. Geminin gövdesinden geliyordu. Ponyfee kapıyı çaldı. Leopold açtı. Ponyfee’yi gördüğüne biraz olsun şaşırılmamıştı. “Uyuyamıyorum,” dedi Ponyfee alçak sesle.

Leopold güldü. “Bilgisayarda oyun oynuyorum. Görmek ister misin?” diye sordu.

Ponyfee sevinçle başını salladı. “Tabii ki!” dedi.

Ertesi sabah Ponyfee ve Leopold uyandıığında, Bella ve Limonella piknik sepetlerini çoktan hazırlamışlardı. Küçük peri ve prens, gece oyun oynarken bir zaman sonra geminin gövdesindeki kanepenin üzerinde uyuya kalmışlardı.

Şimdi dışarı baktıklarında, güneşin ışıkları odaya doluyordu. Gökyüzü masmaviydi.

Ponyfee gerindi. “Harika bir gün olacak!” dedi sevinçle.

Ponyfee'nin diğer maceralarını kaçıрма!

